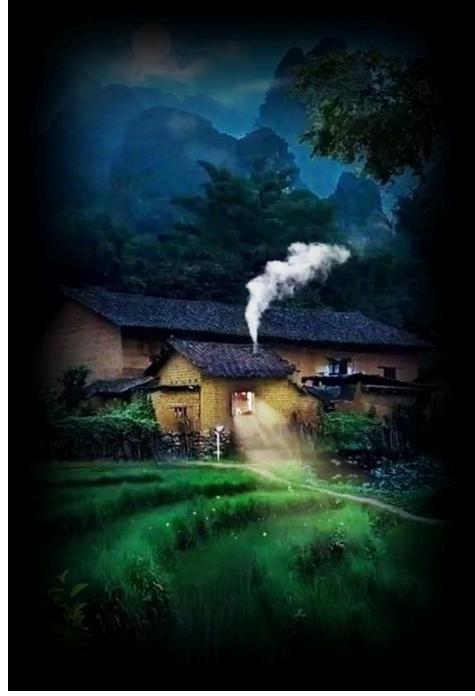

Köy Bazen

— redfer · 20 Mayıs 2023

yağmura karışan sırlı toprak kokusunda
evler ,insanlar, ağaçlar
bir bir vazgeçer alışkanlıklarından
kehribar tespîh şıkırdar yine
mevsim vazgeçme mevsimidir

köy bazen
ıslak ve serin bir sonbahar sabahına uyanır
etraf sessizdir
bir hızlanan bir yavaşlayan yağmurun çıtırtısından
başka ses işitilmez

köy hakikatin peşinde debelenmekten yorgun
kapalı bir pencereden
ta uzaklara bakan bir çift gözdür
bir vakit
köy evlerin bacasından dumanlar tüter buğulu
gökyüzüne doğru
evlerin sobası yanmaya başlamıştır

üstünde tıngırdayan ihlamur demliğıyle
içi yağlanmış mısır ekmeğıyle

gök homurdandıkça
evler de içine kapanır
sofralar, sohbetler içerde kalır
kapılar, pencereler açılmaz
evlerde yaşandığını gösteren tek şey
tüten dumanlardır

köyün başındaki incir ağacı da
homurdanan gökten nasibini almış
çoktan vazgeçmiştir yapraklarından
dallarını kendine ev yapan
kara saçlı
karakaşlı
karagözlü
neşeli kız çocuğundan
meyve dolu yaz akşamlarından
göğre merdiven kuran tahta salıncağından
vazgeçtiğı gibi

köy bazen
davullu zurnalı bir düğün alayına çıkar
önde asker gibi sıralanmış erkekler
arkada renkli fıstanlarıyla
gelini almanın mağrurluğı yüzlerinden okunan kadınlar

gelin yürür
etrafındaki kalabalığa inat yalnızlığıyla yürür
bir adımı hayaldir
bir adımı gerçek
bir adımı annedir
bir adımı genç kız

köy bazen
kiraz ağaçlarıyla dolu
büyük ve mutlu bir bahçeye çıkar
bahçenin kenarındaki beton arkadan

kuvvetli bir şekilde akan suyun sesi
insanların konuşmalarına karışır

ağaç diplerine kimisi dolu
kimisi dolmayı bekleyen sepetler serpilmiştir
bayram yeri gibidir etraf
dolan sepetlerini iplerle aşağı sarkıtan
alınları boncuk boncuk terlemiş birkaç kadın

ağaçların doruklarında
ağızıyla rüzgarı yutmaya çalışan muzır bir çocuk
maşallah, yaprak yerine kiraz bitmiş bu yıl mübarek
diyerek bahçeyi bir uçtan diğer uca
elleri arkasında gezen babaanne
papatyalardan taç
kirazlardan küpe yapan gelinlik kız çocukları

herkes halinden memnundur, huzurludur
alıyla, moruyla, sarısıyla insanlar gibi
çeşit çeşit kirazlar toplanır
ikinci sonuna kadar
işler biter
köy sakinlerinin göz hakkı ayrıldıktan sonra
kalan sepetlerin ağzı çatılır
batıya kaymış güneşin kızılığında
berekatli bahçelere veda edilir

köy bazen
iki yanı ahşap evlerle sıralanmış taş sokak
meydanına inen ana yola açılır
yoldan gelen her ses bir haber gibidir
yaşmaklarını ağızlarına kadar çeken yaşlı nineler
ağır aksak sese doğru yürür
sokağın başında beklerler haberi

içlerinden biri var ki
zaman onun için şu kiraz ağacının altında durmuştur
acelesi yoktur
kimse ilişmez ona

hayatın galesine ađyar öylece bekler
elindeki kehribar tespahiyle
tespihten aldığı her taşta gözler buğulanır
başka başka zamanlara
başka başka mekanlara götürür onu

köy bazen
müjdeli bir doğum haberini bekleyen
tedirgin bir kalabalığa çıkar
bakışları endişe dolu
bir oturup bir kalkan
durduđu yerde duramayan
volta atan bir kalabalığa

uzun yol yorgunu,
efsunlu alemin sırlarının kokusu üzerinde
mucizevi bir yolcu beklenir
yeni bir nefes
yeni bir can
bir günahsız
bir emanet...

hava sıcaktır
rüzgar esmiyor, ağızları bıçak açmıyordur
çatıda serçeler
merdivenin başında kıvrılmış kızıl kedi de
yolcudan haberdar gibi sessizce bekler
insanların az, ağaçların çok olduğu
sözlerin kısa, susmaların uzun olduğu
köyün kıymetinin idrak edildiği zamanlardır
kokular gerçek
özlemler gerçek
insanlar gerçektir

hafif bir rüzgâr eser
kiraz ağacının yaprakları sallanır
serçeler uçar
nane kokuları reyhanlara karışır
çomar dört ayağının üstüne kalkar

kulaklarını diker, dikkat kesilir
ve sessizliği delen bir bebek çığlığı...

bekleşen kalabalık rahat bir nefes alır
konuřmaya gülüřmeye bařlar
kimileri sevinçten birbirine sarılır
yumak olur
gökyüzünde pamuk gibi dolařan birkaç bulut da eğilir
selamlar ahaliyi

yeniden dirilme gününde
yükünü atan yeryüzü gibi atmıştır anne yükünü
canına candař
yoluna yoldař göndermiřtir
Yüce Yaradan
ađlamaya devam eder bebek
sıcak anne kucağına gömülene kadar susmaz
bir vakitten sonra artık o da
köyden biri olmuř
bir köylüdür

köy bazen
sabah ezanıyla inler
akşam ezanıyla içine kapanır
köy bazen
bir bayram sabahındadır
bir cenaze alayında
üşengeç kelimelerde
dinmeyen ađlamalarda

köy bazen nefessiz kalmıř
yalnızlığı sokaklara taşmış kırık dökük evlerde
bazen bir hengameyle serilen ekinlerde
velhasıl köy
takdir edilen ömürdür
haber vermeden gidenin haberi...
köy çocukluk
köy gençlik
köy yaşlılıktır

redfer